

Науковий керівник: к.е.н., доцент Голяш Ірина Дмитрівна

*Сливка Богдана,
студентка групи ОАс - 51*

ІНВЕСТИЦІЙНИЙ КЛІМАТ УКРАЇНИ: СУЧАСНИЙ СТАН, ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ

В сучасних умовах вітчизняні підприємства орієнтують свою діяльність на підвищення конкурентоспроможності своєї продукції, посилення ринкових позицій за рахунок інвестиційного напрямку економічного розвитку. Все більш зростає інтерес до управління процесом формування прибутків та використання інвестиційних ресурсів в напрямку реалізації інвестиційних проектів та програм, які є основним джерелом фінансового благополуччя й подальшого розвитку суб'єктів господарювання. Одночасно з тим ставляться нові вимоги до інформації, необхідної для такого управління, що забезпечується сучасною системою бухгалтерського обліку та фінансової звітності. Тому важливо створити систему раціонального вкладення та управління інвестиціями з найменшим ризиком та найбільшим економічним ефектом. Для цього необхідно налагодити схему виробництва управлінських рішень на основі інформаційної бази, яка охоплює сферу інвестицій від їх здійснення на підприємстві і до використання у промислових цілях.

Відповідно до Закону України „Про інвестиційну діяльність” форми інвестування можуть виступати наступні цінності:

- кошти, цільові банківські вклади, паї, акції та інші цінні папери;
- рухоме та нерухоме майно (будинки, споруди, устаткування та інші матеріальні цінності);
- майнові права інтелектуальної власності;
- сукупність технічних, технологічних, комерційних та інших знань, оформлених у вигляді технічної документації, навиків та виробничого досвіду, необхідних для організації того чи іншого виду виробництва, але не запатентованих („ноу-хау”);
- права користування землею, водою, ресурсами, будинками, спорудами, обладнанням, а також інші майнові права;
- інші цінності.

Інвестиційна діяльність є невід'ємною складовою виробничо-господарської діяльності підприємства, яка орієнтована на розвиток одночасно суб'єкта інвестиційної діяльності та оновлення і вдосконалення його-

го виробничих засобів праці, збільшення корпоративних прав, фінансових ресурсів (об'єктів інвестицій).

Відповідно до Закону України „Про інвестиційну діяльність” інвестиційна діяльність визначена як сукупність практичних дій громадян, юридичних осіб та держави щодо реалізації інвестицій.

Здійснення інвестиційної діяльності підприємством повинно базуватися на ефективних методах оцінки інвестицій. В бухгалтерському обліку інвестиційні проекти в момент їх придбання чи утримання можуть відображатися за різними оцінками.

Слід відзначити, що в Україні до останнього часу використовувалися прості традиційні бухгалтерські методи оцінки. Ці методи, що базуються в основному на залишковій бухгалтерській вартості чи собівартості, постійно зазнавали серйозної критики.

В умовах виходу України на міжнародні західні ринки, залучення іноземних інвестицій, без коригування облікової первісної чи залишкової вартості активів підприємств (особливо довгострокових) не обійтися. Разом з тим, серед вчених-економістів і надалі можна зустріти доводи, спрямовані на захист традиційних методів оцінки: в обліку активи можуть відображатися тільки за фактичними затратами (собівартістю), дооцінку слід здійснювати як виняток, постійна дооцінка активів порушує один з найважливіших принципів бухгалтерського обліку – метод документування. Доведення минулої вартості до теперішньої, поточної – це метод прогнозних розрахунків, а не бухгалтерських.

За останнє десятиліття, коли оцінка підприємства (бізнесу), інвестиційних проектів до початку здійснення інвестицій і на кінцевій фазі, в умовах інфляції та конкуренції набула актуальності, визріла проблема у виборі відповідних методів встановлення найбільш реальної ціни, пошуку об'єктивних джерел інформації. Більшість зарубіжних методів і моделей оцінки, що розроблені для стабільних ринкових умов господарювання, для країн з перехідною економікою стали непридатними. Тому перед економічною наукою постало завдання вироблення адекватних методів оцінки, придатних до вітчизняних умов, або пристосування та адаптація зарубіжної аналогії.

Результативність інвестування залежить від заходів щодо поліпшення інвестиційного клімату, аби зробити його сприятливим для вкладення коштів в економіку. До чинників, що забезпечують подолання або зниження ризиків для інвесторів в Україні, належать: рівень розвитку продуктивних сил та стан ринку інвестицій; правове поле держави; політична воля усіх гілок влади; стан фінансово-кредитної системи; інвестиційна активність населення; статус іноземного інвестора.

Інвестиційна діяльність великою мірою залежить від чинників невідзначеності та спричинених ними ризиків. Тому прогнозування різних ва-

ріантів розвитку подій є важливим процесом господарювання в умовах ринкової економіки. Такий прогноз можуть дати обґрунтовані на основі накопиченої інформації управлінські рішення, які впливають на майбутні результати від впровадження інвестиційних проектів. Чим якіснішу інформацію покладено в основу розрахунків, тим більш обґрунтованими будуть прийняті рішення щодо ефективності впровадження інвестиційних проектів та програм.

Інформація обов'язково має відповідати принципу порівнянності, оскільки інвестор повинен проводити аналіз інвестиційної привабливості підприємств при виборі найбільш вдалого варіанту за єдиним підходом щодо висвітлення інформації усіх підприємств.

Реалізація інвестиційних проектів і програм планується і втілюється у життя протягом значного періоду, кожен цикл займає тривалий час. Тому вона має здійснюватися з урахуванням певної перспективи. Формування напрямків цієї діяльності з урахуванням перспективи входить до процесу розробки інвестиційної стратегії.

Отже, інвестиційна стратегія – це процес формування системи довгострокових цілей інвестиційної діяльності та вибір найбільш ефективних шляхів їх досягнення на базі прогнозування умов здійснення цієї діяльності, кон'юктури інвестиційного ринку як у цілому, так і на окремих його сегментах.

Міжнародні спостереження свідчать, що Україна потрапила до групи країн світу, в яких поступово відбувалось відновлення економічного зростання. Потенційно наша країна, володіючи значним внутрішнім ринком, розгалуженим промисловим і сільськогосподарським потенціалом, багатими та різноманітними природними ресурсами, а також вигідним геополітичним розташуванням, може стати одним із провідних споживачів інвестицій.

За даними Державної статистики України у 1 кварталі 2011 року в економіку України іноземними інвесторами вкладено 925,7 млн. дол. США прямих іноземних інвестицій, що становить 129 відсотків від обсягу надходжень за відповідний період 2010 року (на 208,6 млн.грн. більше, ніж у 1 кварталі 2010 року).

Разом з тим, спостерігається непропорційний розподіл обсягів залучення інвестицій у регіони України. До восьми регіонів: Дніпропетровської, Харківської, Донецької, Київської, Львівської, Одеської, Запорізької, АР Крим та до м. Київ надходить найбільше всього інвестицій – 89,2 відсотка всіх залучених прямих іноземних інвестицій. Це саме ті регіони, які на сьогодні вже є економічно розвинутими та найбільш привабливими для іноземних інвесторів. Таке спрямування прямих іноземних інвестицій та інвестицій в основний капітал в регіональному розрізі не сприяє рівномір-

ному соціально-економічному розвитку регіонів та посилює подальше збільшення розриву у їх розвитку.

Таким чином статистичні дані та міжнародна інвестиційна позиція України свідчать, що Україна залишається привабливою для інвестицій, водночас вона не знаходиться осторонь світових процесів, є достатньо інтегрованою у світове господарство.

Список використаних джерел:

1. Волошин І. В. Методика оцінки інновацій / І. В. Волошин // Облік і фінанси АПК. – 2009. – № 4. – С. 102-106.
2. Крупка Я. Д. Облік інвестицій. [Монографія] / Я. Д. Крупка. – Тернопіль: Економічна думка, 2001. – 302 с.
3. Наукова та інноваційна діяльність в Україні: Статистичний збірник. – К. : Державний комітет статистики України, 2010. – 347 с.
4. Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні – Закон України (з наступними змінами і доповн.) від 16 липня 1999 р. №996-XIV
5. Про інвестиційну діяльність – Закон України (із змінами) від 18.09.1991р. №1560-XII.[Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=1560-12>.

Науковий керівник: к.е.н., професор Мех Ярослав Васильович

*Федорів Ольга,
студентка групи РКзм – 51*

МЕТОДИ ОЦІНКИ МАТЕРІАЛЬНИХ РЕСУРСІВ ПРИ ЇХ СПИСАННІ У ВИРОБНИЦТВО В СИСТЕМІ УПРАВЛІНСЬКОГО ОБЛІКУ

Фізичний рух матеріальних ресурсів передбачає їх списання на виробництво відповідно до черговості надходження на підприємство. Але, оскільки, вибуття матеріальних ресурсів не завжди співпадає з їх фізичним рухом, то більш важливою є інформація про рух вартості.

Розглянемо методи оцінки, які використовуються при списанні матеріальних ресурсів у виробництво у системі управлінського обліку.

Оцінка за ідентифікованою собівартістю. Кожна одиниця запасів оцінюється за фактичною собівартістю її придбання. Даний метод застосовується тоді, коли необхідно чітко ідентифікувати і забезпечити фізич-